

18.12.2006

DE BURGERLIJKE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG, ZITTING
HOUDENDE TE HASSELT, VIJFDE KAMER, HEEFT HET VOLGENDE
VONNIS UITGESPROKEN :

Gr. nr.

Rep. nr.

IN ZAKE A.R. nr.04.1705.A

1. _____, zelfstandig handelaar,
handelsregister _____ nr. _____ geboren _____
_____, wonende te _____,

2. _____, zonder beroep, geboren _____
_____, wonende te _____

eisers, vertegenwoordigd door Mr. _____ advocaat te _____

tegen:

1. _____, gemachtigde ambtenaar van de afdeling
Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen voor
de Provincie _____, thans verschijnende: De Stedenbouwkundige
Inspecteur van het Vlaams Gewest, met burelen gevestigd te _____

2.HET VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door

verweerders, vertegenwoordigd door Mr.
advocaat te

; loco Mr.

EN INZAKE:

handelsregister
, wonende te

I, geboren
zelfstandig handelaar,

2.
wonende te

, zonder beroep, geboren

eisers in tussenkomst en vrijwaring, vertegenwoordigd door Mr.
voornoemd,

tegen :

_____, vertegenwoordigd door het College van
Burgemeester en Schepenen, met burelen gevestigd te

verweerster in tussenkomst en vrijwaring, vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat te

VOLGT HET VONNIS:

Gelet op:

- het geregistreerd exploit van dagvaarding van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder , loco gerechtsdeurwaarder , met standplaats te , van 24 augustus 1999, wat eerste verweerder, , betreft;
- het geregistreerd exploit van dagvaarding van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder loco gerechtsdeurwaarder ; , met standplaats te van 24 augustus 1999, wat tweede verweerder, het Vlaams Gewest, betreft;
- het geregistreerd exploit van dagvaarding in tussenkomst en vrijwaring van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder , loco gerechtsdeurwaarder , met standplaats te , van 9 maart 2000;
- de beschikkingen van 16 november 2005 en 20 maart 2006 tot regeling van termijnen en bepaling van rechtsdag, bij toepassing van art. 747,§2 Ger.W.;
- de conclusies van partijen en de stukken van eisers en verweerder in tussenkomst.

I. Feiten en voorgaanden:

1. Eisers, , zijn de eigenaars van een perceel grond gelegen te , waarop zij in de periode 1969 tot en met 1979 verschillende gebouwen oprichtten.

In 1969 werd een woonhuis en lokalen voor opgericht en hiervoor werd voorafgaandelijk een geldige stedenbouwkundige vergunning afgeleverd. De toonzaal en het voorste magazijn werden opgericht in de jaren 1974-1975.

De constructies, waaromtrent huidige betwisting, werden opgericht in 1979 en betroffen een magazijn (50 meter bij 25,38 meter) en een opslagslago (5 meter bij 5 meter).

2. Eisers doen gelden dat zij voor de gebouwen opgericht in 1979 een bouwaanvraag met een getekend plan indienden. Deze aanvraag werd behandeld op de vergadering van 8 oktober 1979 van het college van burgemeester en schepenen van verweerder in tussenkomst, hetgeen leidde, zoals vermeld onder punt 7 van de notulen van deze vergadering, tot een gunstig advies, en wel als volgt: "*Gunstig advies wordt gehecht aan de aanvraag van voor het bijbouwen van een magazijn*".

Bij brief van 9 oktober 1979 deelde [] aan eisers mee: "In verband met uw aanvraag tot het bouwen van een bergplaats (50m l x 26m b x 4m h) zenden wij U, in bijlage, het plan aangevuld met het gemeenteadvies, terug".

3. Naar bewering van eisers werden zij in de loop van 1987 in kennis gesteld van het feit dat voor de gebouwen in kwestie geen stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd, zodat zij dienden beschouwd als wederrechtelijk opgericht.

Eisers dienden derhalve een regularisatieaanvraag in met als voorwerp het verbouwen van een toonzaal-winkel, waarvoor op 16 september 1988 een ontvangbericht van een bouwaanvraag werd overhandigd.

Ingevolge het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar werd de door eisers gevraagde bouwvergunning op 9 november 1988 geweigerd door het toenmalig bestuur van []. Het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar luidde als volgt: *"Door haar bestemming en inplanting brengt de ontworpen verbouwing de goede ordening van de plaats in het gedrang: volgens het gewestplan [] goedgekeurd bij K.B. dd. 3.04.1979 is het betrokken terrein geeeerd in een agrarisch gebied gelegen. Het K.B. van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen regelt dit gebied in zijn artikel 11 en gezien de voorgestelde verbouwing in tegenstrijd is met de bestemming en de voorschriften van hogervermeld gewestplan besluit ik tot een ongunstig advies"*.

Tegen deze beslissing tekenden eisers, bij brief van 23 november 1988, beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincie [], hetwelk verworpen werd.

Het, bij brief van 22 februari 1989, aangetekend beroep in handen van de minister van binnenlandse aangelegenheden en ruimtelijke ordening werd eveneens verworpen bij ministerieel besluit van 13 maart 1990.

4. Bij vonnis van 13 juni 1989 van de correctionele rechtbank van Hasselt werden eisers veroordeeld wegens het instandhouden van bouwwerken zonder voorafgaandelijke schriftelijke bouwvergunning en werd de afbraak ervan bevolen binnen de zes maanden na het in kracht van gewijsde treden van het vonnis.

Voornoemd vonnis werd bevestigd bij arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd verworpen bij arrest van 27 november 1990 van het Hof van Cassatie.

Bij proces-verbaal van vaststelling van niet-uitvoering van arrest werd door de gemachtigde ambtenaar op 17 oktober 1998 vastgesteld dat de toonzaal

(26mx10m), het magazijn (21mx10m) en de paardenstal met kippenhok (16mx8m) reeds werden afgebroken, doch dat de opslagsilo en de magazijn/winkel alsnog door eisers in stand werden gehouden.

Op 1 februari 1999 werd, op verzoek van eerste verweerder, het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen betekend aan eisers. Deze betekening strekte er toe eisers in kennis te stellen van het feit dat het bestuur, na het verstrijken van een termijn van 6 maanden, ambtshalve zou overgaan tot uitvoering van het betreffende arrest.

Eisers verzetten zich hiertegen bij de beslagrechter te Hasselt, hetgeen resulteerde in de beschikking van 15 juni 1999, waarbij de door hen geformuleerde vordering niet-toelaatbaar werd verklaard.

Deze beschikking werd bevestigd bij arrest van 21 november 2000 van het hof van beroep van Antwerpen, mits de enkele wijziging dat de vordering ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 28 juni 2004 werd door de gemachtigde ambtenaar aan eisers mondeling de staking van het gebruik van de kwestieuze gebouwen bevolen. Tevens werd een proces-verbaal van vaststelling en stillegging opgesteld.

Het mondeling gegeven bevel werd bekrachtigd bij bekrachtigingsbeslissing van 29 juni 2004, ingevolge waarvan aan eisers werd bevestigd dat zij het gebruik van de betreffende constructies op hun perceel onmiddellijk dienden stop te zetten.

Eisers stellen dat naar aanleiding van deze kennisgeving hun handelsactiviteiten werden stopgezet en de twee constructies volledig werden verwijderd, hetgeen vastgesteld werd bij proces-verbaal van vaststelling van 27 april 2005.

II. Vorderingen:

1. Huidig geding werd ingeleid door eisers bij dagvaarding, op 24 augustus 1999 betekend aan _____, in zijn hoedanigheid van gemachtigde ambtenaar van de afdeling ruimtelijke ordening, huisvesting, monumenten en landschappen van de provincie _____ en aan het Vlaams Gewest.

De vordering strekte ertoe om te horen zeggen voor recht dat verweerders hun recht om over te gaan tot de tenuitvoerlegging van het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen hadden verbeurd/verwerkt voor wat betreft het magazijn/winkel groot 50 meter bij 25,38 meter en een opslagsilo van 5 meter bij 5 meter. Zij vroegen dat aan verweerders verbod zou worden opgelegd om de gedwongen uitvoerlegging verder te zetten.

In ondergeschikte orde, vorderden eisers dat de tenuitvoerlegging zou opgeschort worden gedurende een termijn van 10 jaar en dat hen, in toepassing van artikel 1244 B.W., voor deze periode een respijtermijn zou worden toegekend, waarna zij hun beroepsloopbaan zouden beëindigd hebben en alsnog tot vrijwillige afbraak zouden overgaan.

2. Bij exploit van 9 maart 2000 gingen eisers over tot dagvaarding in gedwongen tussenkomst van teneinde hen te vrijwaren voor alle schade die zij zouden lijden ingevolge de effectieve afbraak van de gebouwen in kwestie, waaronder onder meer het verlies aan waarde ingevolge afbraak van de gebouwen, het verlies aan materialen en het bedrijfsverlies.

Eisers vorderden verder de aanstelling van een deskundige-schatteur met als opdracht het werkelijk geleden verlies ingevolge afbraak van de betreffende gebouwen te becijferen.

3. Bij hun laatste conclusie, zijnde hun synthesebesluiten neergelegd ter griffie op 13 juni 2006, handhaven eisers hun, bij besluiten neergelegd ter griffie op 9 februari 2006, gewijzigde vordering.

Zij vragen thans dat hun vordering, zoals geformuleerd in de inleidende akte van 24 augustus 1999, opzichtsens eerste en tweede verweerders zonder voorwerp zou worden verklaard.

Zij vragen tevens dat hen akte zou worden verleend van hun vordering conform artikel 1382 B.W. opzichtsens verweester in tussenkomst en deze te veroordelen tot vrijwaring voor alle schade geleden ingevolge de afbraak van de betreffende gebouwen, in uitvoering van het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen.

Dienvolgens vorderen zij, in hoofddorde, verweester in tussenkomst te veroordelen tot betaling van een provisionele schadevergoeding van € 486.296,76, meer de vergoedende intresten vanaf 1 januari 1980 op € 47.409,64, en meer de gerechtelijke intresten op het bedrag van € 486.296,76 tot datum van algehele betaling en, in ondergeschikte orde, de aanstelling van een deskundige-schatteur met als opdracht zoals nader gespecificeerd in hun besluiten.

4. Verweerders, en het Vlaams Gewest, vragen, in navolging van de door eisers gewijzigde eis, bij besluiten neergelegd ter griffie op 10 maart 2006, de tegen hen ingestelde vordering zonder voorwerp te verklaren, met veroordeling van eisers tot de kosten.

concludeert in hoofddorde tot de onbevoegdheid van de rechtbank om kennis te nemen van de vordering van eisers en, in

ondergeschikte orde, tot de ongegrondheid van de tegen haar ingestelde vordering. Zij vraagt tevens de veroordeling van eisers tot de kosten van het geding.

III. Beoordeling:

a. Vordering lastens verweerders, en het Vlaams Gewest:

De rechtbank neemt er akte van dat eisers hun vordering opzichts verweerders s en het Vlaams Gewest niet langer handhaven en vragen om deze zonder voorwerp te verklaren daar de betreffende gebouwen inmiddels volledig verwijderd werden.

Verweerders en het Vlaams Gewest sluiten zich hierbij aan en vragen eveneens de tegen hen gestelde vordering zonder voorwerp te verklaren.

Uit de stukken en meer bepaald het proces-verbaal van vaststelling van 27 april 2005, blijkt dat uitvoering werd gegeven aan het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen. De oorspronkelijke vordering van eisers opzichts verweerders dient dan ook zonder voorwerp verklaard te worden, terwijl eisers dienen veroordeeld te worden tot de kosten van deze vordering.

b. Vordering lastens verweerster in tussenkomst, :

1. Verweerster in tussenkomst betwist de bevoegdheid van deze rechtbank om kennis te nemen van de door eisers ingestelde vordering. Zij doet hierbij gelden dat huidige betwisting de tenuitvoerlegging betreft van een arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen waarvoor de beslagrechter, overeenkomstig artikel 569, lid 5 en artikel 1395 Ger.W., bevoegd zou zijn.

In de dagvaarding in tussenkomst en vrijwaring van 9 maart 2000 verwijzen eisers naar het gunstig advies van 8 oktober 1979, verleend door het college van burgemeester en schepenen aan hun aanvraag voor het bijbouwen van een magazijn, alsook naar het feit dat het toenmalig bestuur van hen mondeling toelating verleende om de werken aan te vatten.

Eisers doen gelden dat zij te goeder trouw waren en dat zij door het toenmalig bestuur van misleid en in dwaling gebracht werden nu zij er van mochten uitgaan dat de hen verstrekte informatie

correct was en dat de betreffende gebouwen niet wederrechtelijk werden opgericht. Eisers zijn van oordeel dat verantwoordelijk is voor de door hen geleden schade en derhalve gehouden is hen in geval van afbraak te vrijwaren.

Hieruit volgt dat de vordering gesteld opzichts een als vrijwaringseis geformuleerde vordering tot schadevergoeding betreft, die eisers steunen op een fout van bij de uitvoering van haar overheidstaken, en niet, zoals verweerster in tussenkomst tracht voor te houden, een uitvoeringsgeschil.

Het middel van onbevoegdheid wordt dan ook verworpen.

2. werpt een stilzwijgende afstand van rechtsvordering op in hoofde van eisers. Zij beroept zich hiervoor op het feit dat eisers vrijwillig uitvoering zouden hebben gegeven aan het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen en de betwiste constructies integraal verwijderd hebben.

Artikel 821 Ger.W. bepaalt dat ingeval van afstand van rechtsvordering de eiser afziet zowel van de rechtspleging als van het recht zelf. Afstand van rechtsvordering doet immers het recht teniet om te handelen met betrekking tot de aanspraak die voor de rechter was gebracht. Stilzwijgende afstand mag alleen worden afgeleid uit handelingen of uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende feiten waaruit met zekerheid blijkt dat de partij afstand wil doen van de rechtsvordering (artikel 824 Ger.W. en Cass. 31 mei 1995, Arr. Cass.).

De omstandigheid dat eisers uitvoering gaven aan het in kracht van gewijsde getreden arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen, en zulks na betekening ervan en kennisgeving van 29 juni 2004 van het bevel tot stopzetting van het gebruik van de kwestieuze gebouwen, is geen handeling waaruit in hoofde van eisers een afstand van hun vordering tot schadevergoeding lastens kan worden afgeleid.

De rechtbank stelt daarentegen vast dat eisers hun vordering lastens verweerster in tussenkomst uitdrukkelijk integraal handhaven.

3.1. Eisers doen gelden dat door het verlenen van een gunstig advies aan hun aanvraag tot het bouwen van een magazijn, foutief zou hebben gehandeld in de zin van artikel 1382 B.W.

Zij zijn van oordeel dat de procedureregels, en meer bepaald artikel 53 e.v. van de toenmalige stedenbouwwet, zou hebben miskend door aan hun aanvraag niet het normale wettelijke gevolg te geven. Immers, in plaats van hun dossier conform artikel 45 van de stedenbouwwet voor advies over te maken aan de gemachtigde ambtenaar, zou

zich beperkt hebben tot het hechten van een gunstig advies aan de aanvraag.

De gedane "aanvraag voor het bijbouwen van een magazijn" was volgens eisers een bouwaanvraag, minstens hieraan gelijk, en, indien zulks niet het geval was, had hen dienen te waarschuwen. Het komt, volgens eisers, aan de gemeente toe om de burgers op een correcte manier te informeren en hen er op te wijzen dat de ingediende plannen dienen vergezeld te zijn van welbepaalde officiële documenten om een ontvangstbewijs voor bouwaanvraag te verkrijgen en de wettelijke procedure voor een bouwvergunning te starten. Hiertoe bleef volgens eisers, evenwel in gebreke.

Eisers besluiten dat zij zodoende in de veronderstelling verkeerden dat zij in orde waren met de aanbouw van hun woning. Het feit dat er in hunnen hoofde geen sprake was van onoverwinnelijke dwaling en dat zij dienden te weten dat het betreffende advies niet volstond, zoals geoordeeld in het arrest van 27 juni 1990 van het hof van beroep van Antwerpen, verhindert volgens hen niet dat als overheidsorgaan onrechtmatig handelde.

3.2. doet gelden dat het door haar verleende gunstig advies geen bouwvergunning betreft en zij betwist dat zij mondeling toelating zou hebben gegeven voor de uitvoering der werken.

Volgens verzochten eisers enkel om de plannen te bekijken en dienden zij geen bouwaanvraag in. Dat het toenmalige gemeentebestuur enkel advies verstrekke, blijkt uit de brief van 9 oktober 1979 waarbij het "gemeenteadvies" ter kennis werd gebracht aan eisers. Uit deze brief konden eisers enkel afleiden dat het college van burgemeester en schepenen zich niet zou verzetten tegen de aflevering van een bouwvergunning.

Daar evenwel geen bouwaanvraag, conform de voorschriften van de stedenbouwwet, werd ingediend, bestond er in hoofde van het toenmalig bestuur geen verplichting om het bouwdoossier voor advies over te maken aan de gemachtigde ambtenaar, dan wel om een ontvangstbewijs af te leveren of de beslissing van het college bij aangetekend schrijven ter kennis te brengen aan eisers.

besluit derhalve dat niet bewezen wordt dat zij de aanvraag van eisers foutief zou behandeld hebben enerzijds en, anderzijds, dat zij foutieve dan wel gebrekkige informatie zou hebben verstrekt aan eisers betreffende hun bouwaanvraag.

Tot slot werpt op dat ingevolge de overwegingen van het hof van beroep van Antwerpen, in het arrest van 27 juni 1990, eisers niet over een rechtsgrond beschikken op grond waarvan zij zouden kunnen veroordeeld worden tot betaling van een schadevergoeding.

3.3. De vordering van eisers is gesteund op het onrechtmatig handelen, in de zin van de artikelen 1382 en 1383 B.W., van het toenmalig gemeentebestuur van

Eisers dienen derhalve te bewijzen dat verweerster in tussenkomst een fout heeft begaan, dat zij schade hebben geleden en dat deze schade is veroorzaakt door de fout van de gemeente.

Uit de stukken die worden overgelegd, blijkt niet op welke wijze of met welk verzoek eisers het eigenhandig getekend plan overmaakten aan het toenmalig bestuur van

De standpunten van partijen zijn desbetreffend tegenstrijdig. Volgens eisers betrof het een werkelijke bouwaanvraag en volgens verweerster in tussenkomst een loutere vraag om advies.

De stelling van eisers, dat zij door de loutere overhandiging van blijkbaar zelf getekende plannen een bouwaanvraag indienden, kan niet worden gevolgd. De artikelen 53 en 54 van de wet van 29 maart 1962 inzake organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, zoals gewijzigd bij wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, bepalen de wijze van indiening en van behandeling van een bouwaanvraag.

Bij gebrek aan voorlegging door eisers van een ontvangbewijs, dan wel van een bij ter post aangetekend schrijven inhoudende de indiening van de bouwaanvraag, toont duidelijk aan dat eisers geen bouwaanvraag, in de zin van de stedenbouwwet wensten in te dienen.

Het behoorde aan eisers, als vergunningsaanvragers, om, indien zij werkelijk de intentie hadden een bouwaanvraag in de zin van de stedenbouwwet in te dienen, zich als normaal en zorgvuldig persoon correct te informeren en na te gaan welke voorschriften dienaangaande golden.

Gelet op de door eisers voorheen gedane – en toegestane – bouwaanvraag in 1969, moet aanvaard worden dat eisers op de hoogte waren, minstens dienden te zijn, van de wettelijke voorschriften dienaangaande.

Terecht stelt verweerster in tussenkomst dan ook dat, bij gebreke aan de indiening van een bouwaanvraag door eisers, de procedure voorzien door de artikelen 53 en 54 van de wet van 29 maart 1962 inzake organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, zoals gewijzigd bij wetten van 22 april 1970 en 22 december 1970, niet diende gevolgd te worden en dat zij het dossier niet diende over te maken aan de gemachtigde ambtenaar.

Eisers bewijzen verder niet dat zij zich bij hun aanvraag informeerden of dat zij het toenmalig gemeentebestuur van verzochten na te gaan of de wettelijke bepalingen in acht werden genomen. Een miskennis van de op het gemeentebestuur van rustende informatie- en voorlichtingsplicht wordt derhalve ook niet bewezen.

Het enige document ter staving van de verdere aanspraken van eisers betreft de brief van 9 oktober 1979, waarbij meedeelde:
"In verband met Uw aanvraag tot het bouwen van een bergplaats (50m l x 26m b x 4m h) zenden wij U, in bijlage, het plan aangevuld met het gemeenteadvies, terug".

Dit gemeenteadvies betrof een stempel *"gunstig advies van het schepencollege dd. 8 oktober 1979"*, aangebracht aan de bovenzijde van de door eisers getekende plannen.

In tegenstelling tot hetgeen eisers voorhouden, kan uit dit schrijven niet worden afgeleid dat een bouwvergunning voor de ingediende plannen werd afgeleverd, dan wel dat hen toelating werd verleend om de werken uit te voeren.

In voornoemd schrijven van het toenmalig bestuur van is immers enkel sprake van een 'gemeenteadvies', hetgeen niet kan beschouwd worden als het verlenen van een bouwvergunning, hetgeen eisers ook behoorden te weten.

Desbetreffend werd door het hof van beroep te Antwerpen in het, in kracht van gewijsde zijnde en eisers bindende, arrest van 27 juni 1990 overwogen:

"Overwegende dat uit de stukken ... blijkt dat het Schepencollege van op 8 oktober 1979 gunstig advies uitbracht doch geen bouwvergunning; dat beklaagden moesten geweten hebben dat zij niet mochten bouwen zonder voorafgaande, schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen; dat er ten deze dan ook geen sprake kan zijn van onoverwinnelijke dwaling ..."

Het loutere feit dat het toenmalig bestuur van , op verzoek van eisers, een advies uitbracht op de aanvraag tot het bouwen van een magazijn/winkel kan niet weerhouden worden als een onbehoorlijke dan wel onrechtmatige bestuurshandeling.

Door dit gunstig advies te verlenen heeft het toenmalig bestuur van enkel te kennen gegeven dat, zo een bouwaanvraag zou worden ingediend, zij de bouwvergunning zou verlenen mits positief advies van de gemachtigde ambtenaar.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat eisers in hoofde van geen fout bewijzen, zodat hun vordering tot schadevergoeding als ongegrond dient te worden afgewezen.

* * *

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN:

De rechtbank, rechtdoende op tegenspraak:

Verklaart de oorspronkelijke vordering van eisers lastens verweerders, en het Vlaams Gewest, ontvankelijk doch zonder voorwerp.

Verklaart de vordering in tussenkomst van eisers lastens verweerster in tussenkomst, , ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt eisers tot de kosten van het geding. Stelt deze kosten ten voordele van verweerders, en het Vlaams Gewest vast op € 364,40 rechtsplegingsvergoeding en ten voordele van verweerster in tussenkomst, , eveneens op € 364,40 rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting van de vijfde kamer, op het gerechtshof te Hasselt, op **18 DECEMBER 2006**, alwaar zetelden:

, enige rechter,
, griffier.